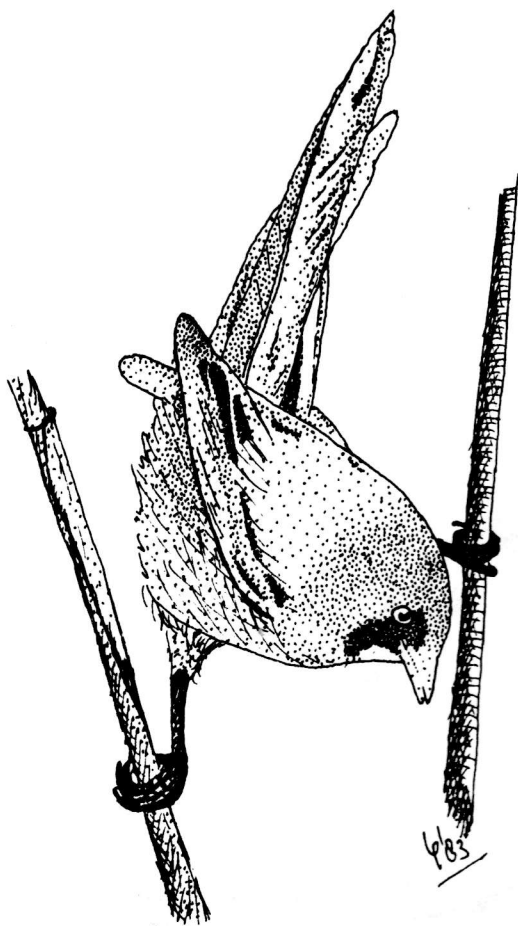

Zwarte kraaien; brooddieven en redders in nood.

Op 09 augustus '83 (c.a. 21.00 u.) stond ik aan de rand van de Pan te Hapert naar een groep Kieviten in een ruig weiland te kijken. Vanaf schuin boven me zoekt plotseling een vogel naar beneden tussen de Kievitten, die in paniek wegvluchten. Zo'n 50 meter voor me uit zit een volwassene mannetje Havik op een krijsende Kievit die alweer snel zwijgt. Een buitenkansje om dít af te kijken, zo dacht ik. Achter mij hoor ik "kra-kra" en bijnde Havik zie ik ook al 2 Kraaien die langs hem landen en brutaal op hem toepikken. Als één van de Kraaien dan nog opvliegt en zowat bovenop de Havik wil landen neemt deze de "vleugels". Tot mijn verbazing vliegt de eerst roerloze, tot zwijgen gebrachte Kievit zomaar op alsof er niets aan de hand is en voegt zich bij de groep die een paar weilanden verder zit. Even later doet de Havik nog een poging om een Kievit te slaan, maar hij maakt geen schijn van kans meer en verdwijnt (waarschijnlijk zwaar gefrustreerd) in de bossen. Marco Bakermans.

Havik sloeg Kokmeeuw.

Op 30-11-'83 stond ik bij zonsondergang tussen de Keyenhurk en het Kromven Wulpen te tellen. De Wulpen-slaapplaats telde op dat moment zo'n 500 exemplaren. Meestal komen ze in groepjes van 15 á 45 ex. aanvliegen. Typisch is dat er wel bijna altijd een groep bijzit van zo'n 100 ex. Deze groep komt dan niet zoals gewoonlijk in V-vorm maar in een lange lini aan. Het is meestal een lini van naast elkaar vliegende Wulpen, dus eigenlijk vergelijkbaar met Belgen, die willen ook allemaal voorin de bus zitten. Op grote afstand zie je ze al aankomen, een zwarte, dikke streep aan de horizon, van zo'n 50 m. breed. In de tijd dat ik de Wulpen gadesloeg was er ook duidelijke Ganzentrek. In ruim 1 uur tijd trokken er 4 groepjes west en 2 groepjes noord. Het was al vrij donker toen ik een vrouwtje Havik boven de heide waarnam. Een eenzame Kokmeeuw kwam over, en de Havik zette de achtervolging in. De Kokmeeuw probeerde schreeuwend en manouvrerend de Havik te ontwijken, maar tevergeefs, deze zette definitief (? ,red.) in de Kokmeeuw. Ik zag de Meeuw met 1 hangende vleugel over een afstand van 50 m. tussen de bomen zweven. Want

het was zo donker geworden dat ik de Havik niet meer kon onderscheiden. Ik ging zoeken en vond de Havik, die opgeschrikt wegvloog bij zijn prooi. Een klein rood vlekje op de borst was het enige wat de doodsoorzaak nog verraadde. Het was een 1ste jaars vogel. Ik liet de de Kokmeeuw achter voor een nieuwe predator en keerde tevreden huiswaarts.

Geert Sanders.